DENNÍK odvážneho bojka

PIATE KOLESO NA VOZE

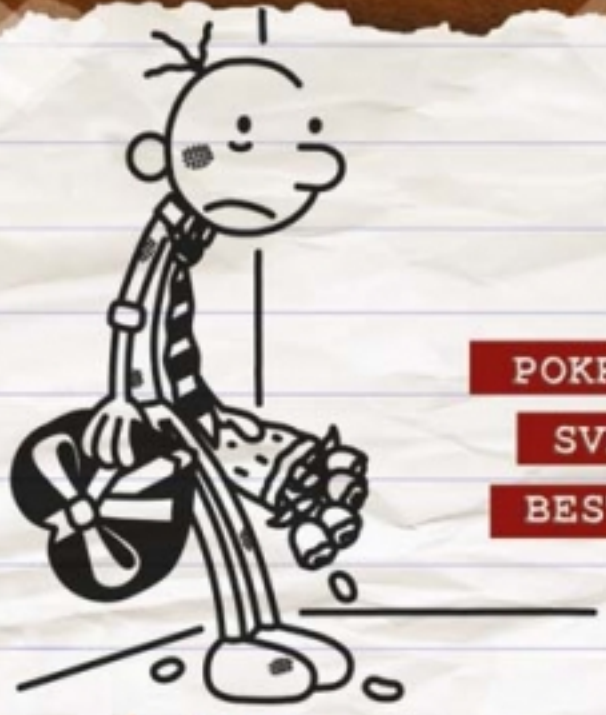

POKRAČOVANIE SVETOVÉHO BESTSELLERU

Jeff Kinney

IKAR

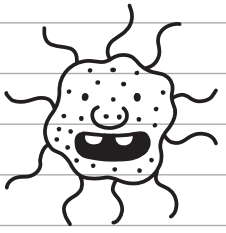

OD JEFFA KINNEYHO VYŠLO:

Denník odvážneho bojka

Denník odvážneho bojka 2: Rodrick je šéf

Denník odvážneho bojka 3: Posledná kvapka

Denník odvážneho bojka 4: Prázdniny pod psa

Denník odvážneho bojka 5: Krutá pravda

Denník odvážneho bojka 6: Ponorková choroba

Denník odvážneho bojka 7: Piate koleso na voze

Denník odvážneho bojka 8: To je ale smola

Denník odvážneho bojka 9: Dlhá cesta

Denník odvážneho bojka 10: Drsná škola

Denník odvážneho bojka 11: Dvojitý podfuk

Denník odvážneho bojka 12: Rodinný úlet

Denník odvážneho bojka 13: Snehová bitka

Denník odvážneho bojka 14: Na spadnutie

Toto nie je denník odvážneho bojka

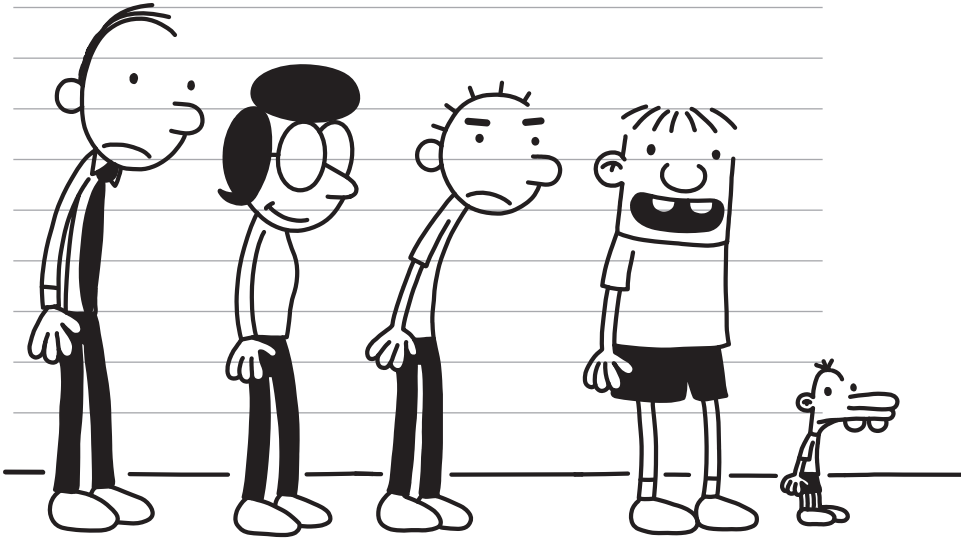

Jeff Kinney

DENNÍK odvážneho bojka 7

PIATE KOLESO NA VOZE

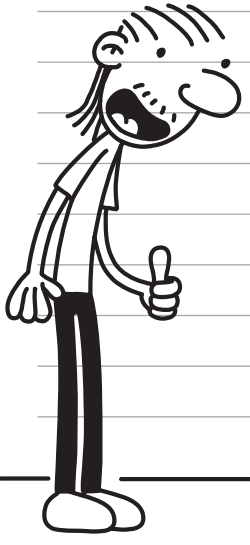

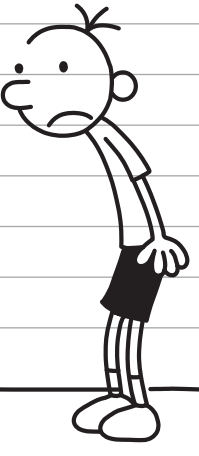

štonožka

Jeff Kinney
DIARY OF A WIMPY KID:
THE THIRD WHEEL

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2012 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
and the design of the book's cover are trademarks and trade
dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.
First published in the English language in 2012 by Amulet Books
an imprint of Harry N. Abrams, Inc. New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid: THE THIRD WHEEL
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)
Translation © 2015 by Elena Guričanová
Cover design © by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney
Slovak edition © 2015, 2020 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Jeff Kinney: Diary of a Wimpy Kid: The Third Wheel
(Amulet Books, New York 2012) Elena Guričanová
Redakčná úprava Dana Guričanová
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2020 ako svoju 2 879. publikáciu v elektronickej podobe.
Tretie vydanie
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-1150-2

BABIČKE

JANUÁR

Nedeľa

Mrzí ma, že som s denníkom nezačal skôr. Môj budúci životopisec sa stopro bude donekonečna vypytovať, čo som zažil pred začiatkom šiestej triedy.

Našťastie si pamätám takmer všetko, čo sa mi od narodenia stalo. Spomeniem si dokonca aj na pár vecí, ktoré sa udiali predtým.

Vtedy som len tak plával, sám a potme, robil som premety a zdriemol som si, keď sa mi zachcelo.

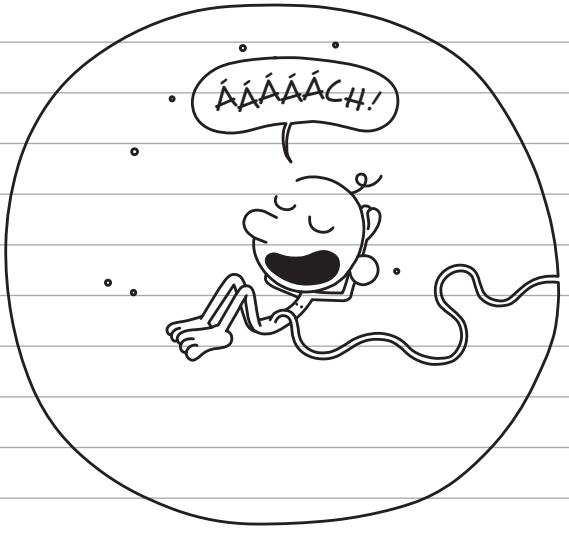

Jedného dňa ma z fajnového spinkania zobudili akési divné zvuky, ktoré prichádzali zvonku.

Vtedy som netušil, o čo ide, ale neskôr som sa dozvedel, že mi mama púšťala hudbu cez špeciálne slúchadlá. Prikladala si ich rovno na brucho.

Asi si myslela, že keď ma bude každý deň bombardovať klasikou, narodím sa ako génius.

K slúchadlám patril aj mikrofón, okrem hudby som teda počúval aj nekonečné historky z maminho života.

Navyše, keď sa tatko vrátil z roboty, tiež mi musel podrobne vykladať o celom dni.

Ani tým sa to nekončilo. Večer, než išla spať, mi vždy ešte polhodinu čítala.

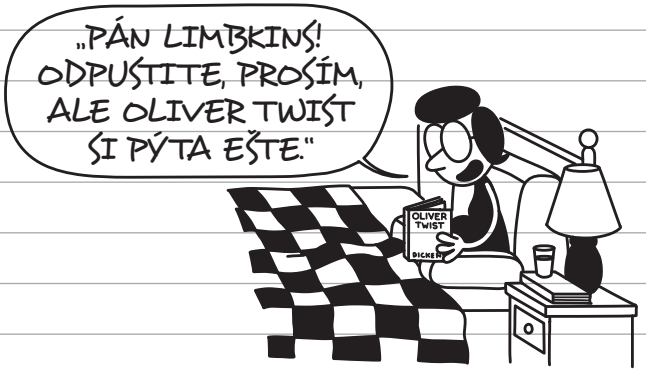

Problém bol v tom, že mne sa chcelo spať úplne inokedy ako mame. Často sa stávalo, že ona veselo odfukovala a ja som nemohol zaspať.

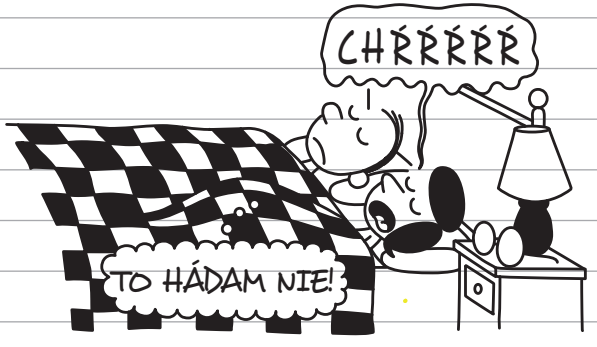

Škoda len, že som ju pri tom čítaní nepočúval lepšie.

Minulý týždeň sme totiž mali bleskovku o knihe, ku ktorej som sa ešte nedostal. Bol som presvedčený, že mi ju mama čítala ešte pred narodením, ale nevedel som si vybaviť podrobnosti.

Keď mi to mama čítala, asi som práve robil niečo zaujímavejšie.

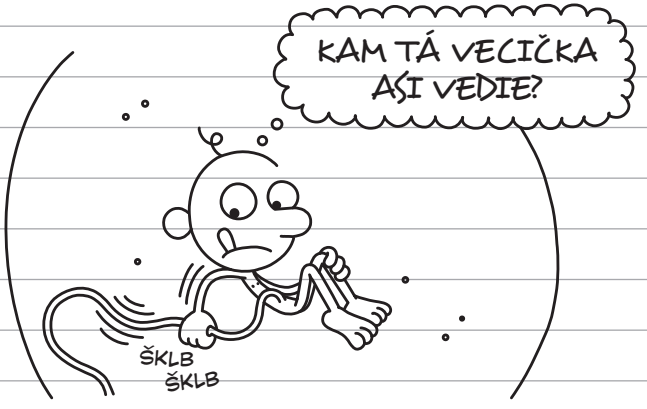

Najšialenejšie na tom bolo, že mamu som dokonale počul aj bez slúchadiel a mikrofónu.

V jej bruchu som vnímal každé slovo, čo povedala. Dozvedel som sa aj kadejaké nechutnosti.

Počul som aj úplne všetko ostatné, čo sa dialo okolo. Nanešťastie mi nikdy neuniklo, že sa mama s tatkom začali šmajchlovať.

Už odvtedy mi prekáža, keď sa ľudia pri mne správajú nechutne zamilovane, a pre mojich vlastných rodičov to platí dvojnásobne. Snažil som sa im naznačiť, nech prestanú, ale oni to vôbec nepochopili.

Naopak, zdalo sa mi, že moja snaha všetko ešte zhoršila.

Po pár mesiacoch som to už nemohol vydržať a hrabal som sa von. Preto som sa narodil o tri týždne skôr, než som mal. Lenže keď ma v pôrodnici ofúkol studený vzduch a oslepili jasné svetlá, okamžite som to oľutoval.

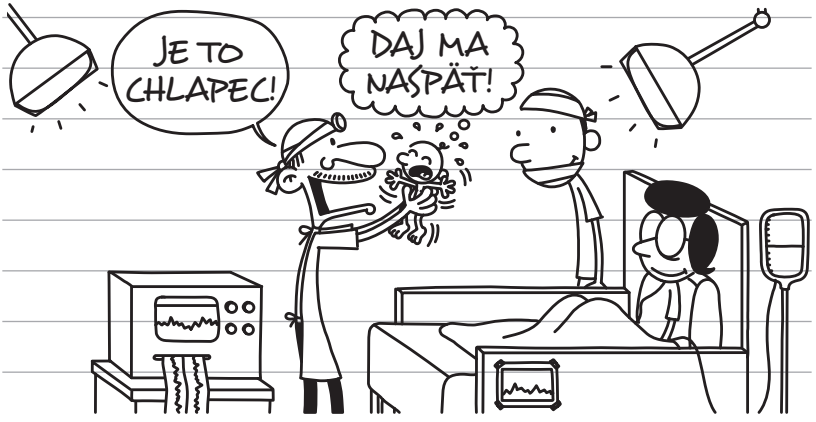

Na svet som teda prišiel brutálne nevyspatý a mal som prísernú náladu. Vlastne všetky bábätká na prvých fotkách vyzerajú naštvane, asi sú na tom rovnako ako ja.

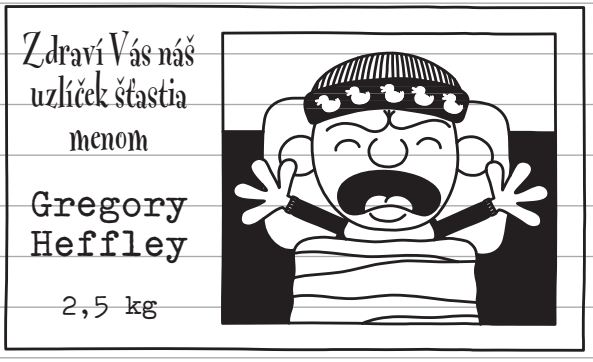

Ten zmeškaný spánok som nedohnal doteraz a ver mi, celý život robím, čo môžem.

Okrem toho sa od narodenia snažím znovu zažiť ten úžasný pocit, ktorý som mával, keď som sa sám a potme vznášal vo vode.

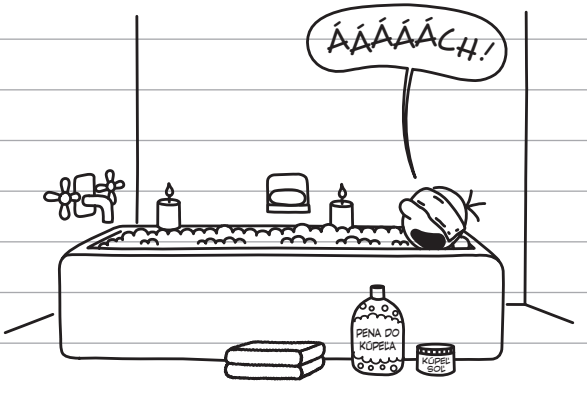

Ibaže teraz už bývam v dome so štyrmi inými ľuďmi, tak si veľa súkromia neužijem. Nejaký cvok mi vždy vtrhne do kúpeľne a všetko pokazí.

So starším bratom Rodrickom som sa zoznámil pár dní po narodení. Pôvodne som si myslel, že som jedináčik, tak ma to dosť sklamalo.

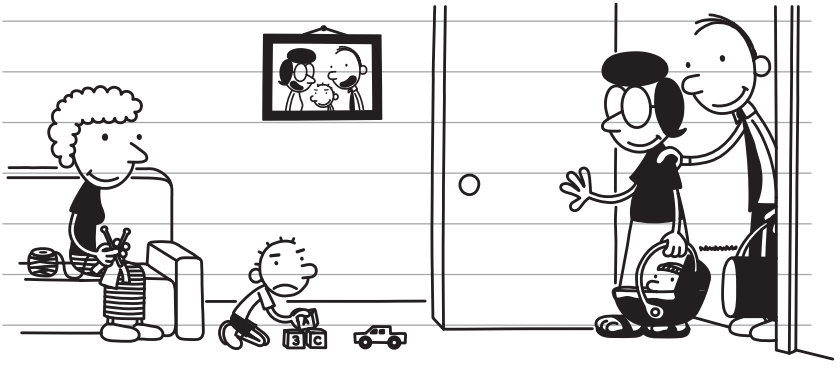

Vtedy sme ešte bývali v krpatom byte, s Rodrickom som sa teda musel deliť nielen o rodičov, ale aj o izbu. Postieľku stále okupoval on, ja som prvých pár mesiacov života spával v hornej zásuvke skrinky. Stavím sa, že to je mierne protizákonné.

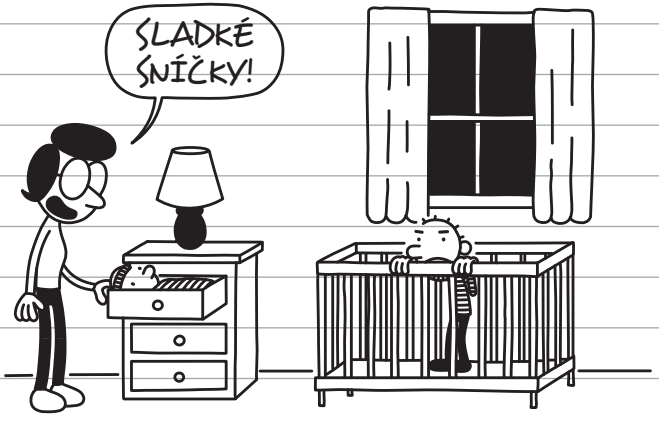

Napokon si tatko vysťahoval svoje haraburdy z miestnosti, ktorú používal ako pracovňu, a prerobil ju na detskú izbu. Zdedil som Rodrickovu detskú postieľku a on dostal novú, ozajstnú.

Ako malý som po Rodrickovi vlastne dedil skoro všetko.

Než sa niečo dostalo ku mne, bolo to buď zničené, alebo aspoň zaslintané.

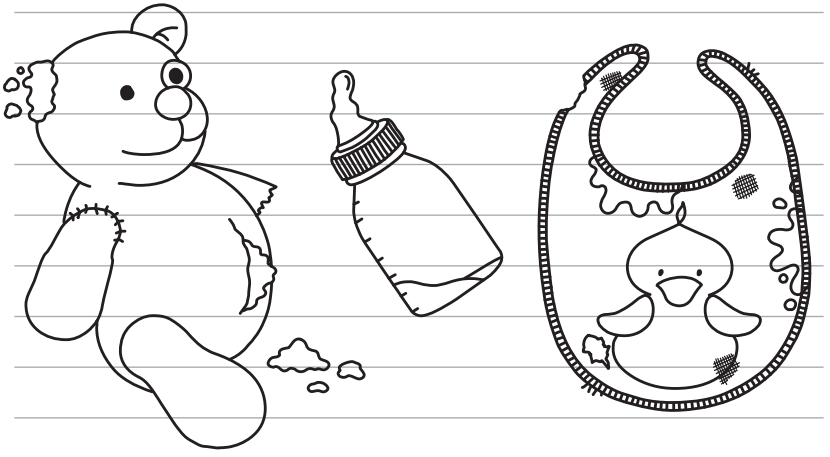

Dokonca aj cumeľ som dostal Rodrickov. Myslím, že sa ho nevzdal celkom dobrovoľne, a preto ma nikdy bohvieako nemusel.

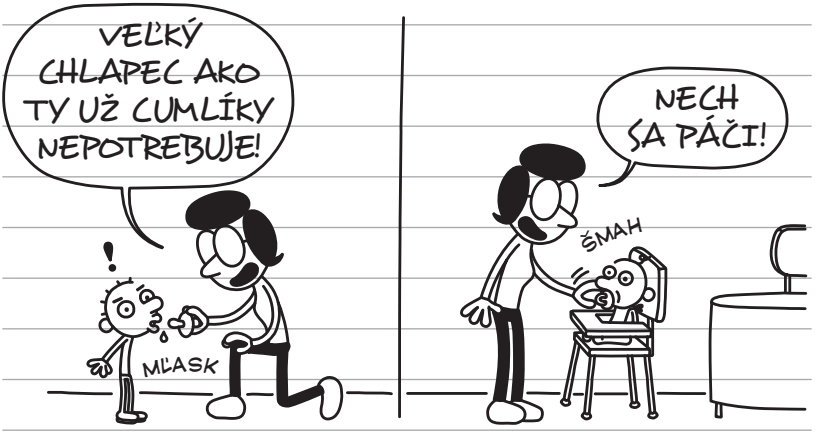

Dlho sme fungovali ako štvorčlenná rodina, ale jedného dňa mama vyhlásila, že čaká ďalšie bábätko. Pekné od nej, že mi to oznámila vopred, aspoň som sa mohol dobre pripraviť.

Keď sa potom narodil náš malý Manny, všetci sa rozplývali, aký je zlatučký. Dospeláci ti o bábätkách akurát nepovedia jednu veľmi dôležitú a veľmi nechutnú vec: na bruške majú čierny zvyšok pupočnej šnúry, hovoria tomu kýpeť.

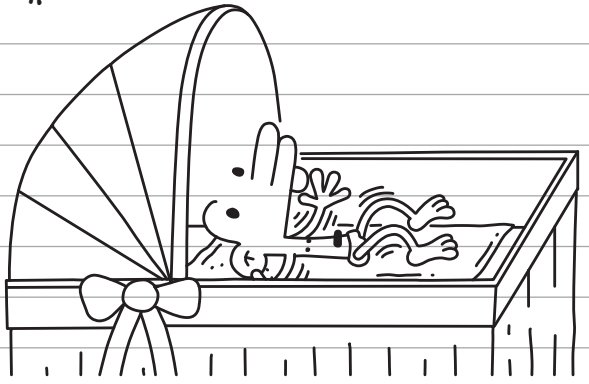

Po čase zoschne a odpadne a krpcovi zostane normálny pupok. Problém je v tom, že Mannyho kúpeť sa nikdy nenašiel. Doteraz sa bojím, že sa objaví niekde, kde by som ho fakt nechcel nájsť.

Keď som bol malý, mama ma každý deň na hodinu posadila pred telku, aby som pozeral vzdelávacie programy.

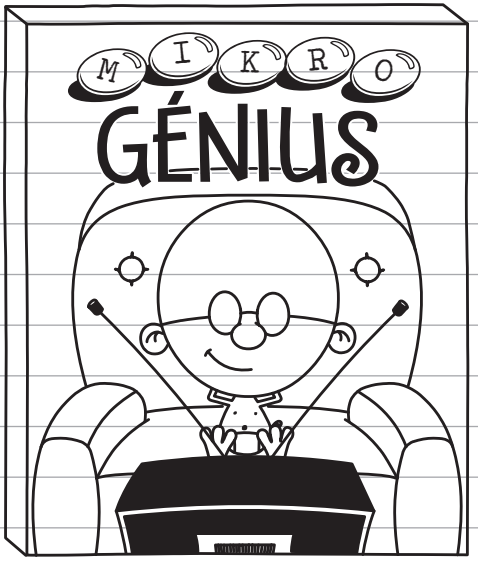

Netušim, či som z nich extra zmúdrel, ale aspoň som bol dosť šikovný na to, aby som prepol na niečo, čo som naozaj chcel pozerať.

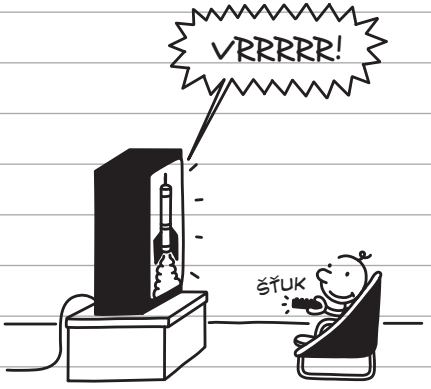

Zistil som aj to, ako z ovládača vybrať baterky, aby nikto neprepol telku naspäť na vzdelávacie video.

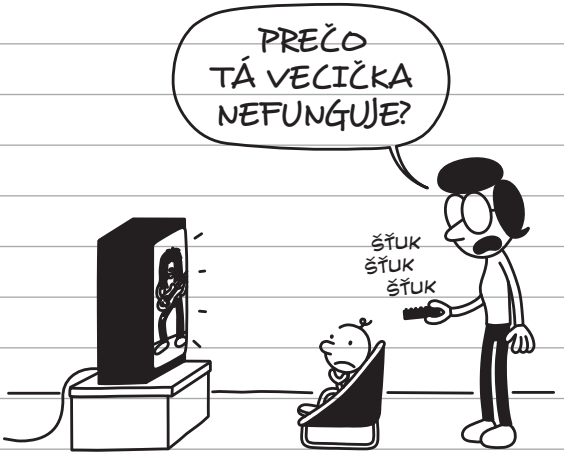

Nikdy to nepomohlo nadlho. Malé decko sa samo ďaleko nedostane, tak som baterky mohol schovávať len na jedno miesto.

Škoda, že ma mama nenechávala viacej loziť po dlážke, lebo kondičku som mal dosť mizernú aj na batoľa. Keď som bol s viacerými krpcami u opatrovateľky, ostatní už sedeli a liepali sa na gauč, ale ja som ledva odlepil hlavu od zeme.

